

Jeg reiser med bjørnen. Den tar meg med ned til den nedre verden. Den setter meg av på en grønn eng med forskjellige blomster. Der møter jeg ei lita alve-jente... Vi hilser blidt, kjenner jeg deg? Ja, det er noe kjent.

Så ber hun meg om å plukke hvit salvie. Plukk mye, sier hun. Du kommer til å trenge mye av det fremover. Så forsvinner hun. Det er en del av det rundt her sier jeg til meg selv. Og jeg begynner å plukke.

Etter hvert kommer jeg til ei hytte. Den får jeg lyst til å gå inn i. Jeg kommer rett inn på et kjøkken. Der er det ganske mørkt. For foran vinduet er det hengt opp et laken. Det er faktisk stiftet fast med nesten en million tegnestifter. Jeg begynner å løsne tegnestiftene. Veldig rart dette her, tenker jeg.

Hvorfor har de festet dette lakenet så godt foran vinduet? Jeg jobber med tegnestiftene, og til slutt har jeg med er ritsj fått ned siste delen.

I samme sekund går en enorm energi gjennom meg. Den skyller igjennom meg som en bølge. Et gys går igjennom hele min kropp da den rir på bølgen av energien. Med ett kommer en vind nedenfra. Den blåser tvers igjennom hele meg nedenfra og opp.

Det kjennes som det er åpnet en tunnel tvers igjennom hele meg. Hva skjedde? Motorvei tunnel her i finnskogen? Neppe. Men nå føles det som om det er bare å spasere tvers igjennom meg altså.

Så kjenner jeg en utrolig letthet. Jeg kjenner meg faktisk utrolig lett og fri. En fantastisk energi! Jeg nærmest svever ut av hytta. Men ganske snart kjenner jeg skogbunnen under føttene.

Jeg går i en lysning i skogen og borte ved skogholtet står bjørnen og venter på meg. Hallo, sier han skøyeraktig. Se der ja, nå kan vi prate sammen skikkelig, sier han.

Jeg ser forundret på han. Ansiktet hans er helt nærme mitt. Jeg ser munnen hans bevege seg når han snakker. Jeg hører ordene helt tydelig og jeg kan se at han snakker!

Jeg blir bare et enda større stort smil. Bjørnen fortsetter å prate." Det var jammen på tide", messer han, "jeg har ventet så lenge på at vi skulle få pratet skikkelig sammen". "Nå har vi mye å ta igjen". "Nå kan vi prate mye sammen!" Så småkjefter han på meg: "At det går an å være så treg, nei dette var jammen meg på tide".

Så blir jeg omfavnet av bjørnen og får en skikkelig bamseklem. Og tromma bringer oss tilbake i et luntende, lekende bamsetempo.

Jeg starter min fortelling om noen av opplevelsene jeg hadde i løpet av ei uke på et gammelt torp i finnskogen med denne bjørnereisen.

Den åpnet meg og derfor velger jeg å la den åpne min historie.

Virkningene av ei uke i finnskogen sammen med 11 andre mennesker er store. Jeg er ennå

ikke ferdig med å oppdage alle virkningene. Men at jeg har blitt forvandlet på magisk vis tror jeg er ganske sikkert.

Jeg liker ikke å stikke meg frem. Og det å skrive en artikkel for publisering har for meg vært helt uaktuelt. Har ikke tenkt tanken engang. Selv om jeg liker å skrive, så har det alltid vært noe jeg har gjort for meg selv.

Dette er en av flere virkninger etter uka i finnskogen. Hva var det som var så skummelt igjen? Nei, det er glemt. Tilbake sitter jeg som MEG.

Et helt vanlig menneske. Som mennesker er vi forskjellige men unike.

Det andre gjør, tenker, mener og ER er verken bedre eller dårligere enn det jeg gjør, tenker, mener eller ER. Min sannhet er min egen akkurat som andres sannhet er deres egen.

I dag tidlig fikk jeg en voldsom skrivekløe. Dette fordi jeg fikk en kommentar fra en nabo, hun sa at hun hadde lagt merke til at jeg var blitt forelsket!

Og da bestemte jeg meg for at jeg skulle dele dette. Når en får et slikt komplement av et annet menneske er det for meg en så stor gave at jeg bare må dele.

Denne bjørnereisen var en av veldig mange reiser i medisinhjulet.

Medisinhjulet som vi bygde sammen.

Det var en fantastisk opplevelse å få være med å bygge dette sammen med så mange andre.

Vi var tolv stykker som sammen bygde dette. Jeg ble helt så grepet av den høytidelige stemningen under denne seremonien. Under seremonien bygde det seg opp en energi som knyttet oss sammen. Vi skapte et hellig rom sammen. Et rom for bønn og ettertanke.

Men også et rom for alvorlig prat og også latter.

Der og da bygde vi ikke bare et medisinhjul, men vi knyttet også vennskapsbånd. Vi kan når som helst mentalt reise tilbake til sirkelen og så er vi der alle sammen. Der kan vi gå tilbake til energien og hente kraft.

Som ildvoktere satt vi to og to sammen. Dette rullerte slik at vi fikk sitte sammen med forskjellige mennesker hver gang. Jeg tror vi hadde 4 vakter 4 timer hver.

Vi holdt den hellige ild ved like i 4 dager.

Når jeg gikk inn i sirkelen med ilden i midten ble jeg fylt av en andektig følelse.

Naturen rundt består av eng og tett skog. Mange grantrær. Og på den ene siden står en hel grantre familie. De står der så flott og følger med på oss i sirkelen. De står der litt for seg selv, bestefar, bestemor, mor og far og barn. Så tett og samlet, knyttet sammen med kjærlighetsbånd. De er så vakre.

Jeg kjenner så godt den herlige energien som bygger seg opp under trommingen.

Kraften fra moder jord kommer opp som en spiral og eksploderer i en ekstatisk fontene.

Jeg lar meg rive med i energien og følelsen er helt ubeskrivelig herlig.

Vi er alle ett og livsveven holder oss sammen. Vi er ikke bare koblet sammen her på denne kloden men vi er koblet sammen med universet. Alle universene er knyttet sammen i en helt

fantastisk kjærlighetsspiral.

Det står mange forskjellige ånder og vesener rundt sirkelen og ser på dette som skjer. De kommer til fra fjern og nær.

Jeg hører de og jeg føler de. Noen kommer inn ånde-døren for å hilse på og snakke med oss. Og mange hjelper til. Hjertelig takk. Vi er også koblet sammen. Jeg føler deres glede, nysgjerrighet og entusiasme.

En gang hører jeg skritt som nærmer seg og noen som rasler med presenningen vi har over veden utenfor sirkelen. Han stiller seg i døren og jeg venter på at han skal komme inn. Jeg trodde det var et menneske. Jeg lukker opp øynene og ser ingen. Det er ikke lett å høre forskjell på et menneske fra vår dimensjon og en annen.

Da vet jeg det altså, en fra den andre siden denne gangen.
Men jeg trodde faktisk at det var en av de andre deltakerne.

Siste seremonien i sirkelen er fantastisk. Jeg har aldri vært med på noe slikt før. Tromming, dans og sang løfter meg inn i noe ukjent, vilt og vakkert. Det var da villkvinnen i meg ble vekket. Ekstasen løftet meg hinsides tid og rom.

Jeg bare ER, her og nå.

Prolapsen i ryggen som ikke er helt leget enda prøver å si: "Jeg er her enda, jeg er her enda, ta det med ro...", men det øret hører jeg ikke på. Det er umulig å stoppe.

Etter dette blir jeg med ned til tjernet for å få løsnet en skrøpelig rygg.
Få gå en tur og kanskje få løsnet ryggen litt. Har ingen planer om å bade.
Det er jo midt på natta. Det er sikkert for kaldt tenker jeg.
Mens vi går igjennom skogen hører jeg de første fuglene våkne til liv.
Det er så vakkert. Det er noe helt eget med skogen om natten og tidlig på morgenen.

Og da vi kommer til tjernet og ser det synet blir jeg nesten "religiøs".
Der åpenbarer tjernet seg mellom trærne. Det har så vidt begynt å bli litt lyst.
Tjernet er blikk stille og tåke-disen ligger og svever over vannet. Stemningen er trolsk og det er som om nøkken skal dukke opp når som helst. Huldra danser i vannkanten.
Jeg bare må bade allikevel. Det er helt herlig. Det blir som er rituelt rensende bad.
At ryggen slår seg fullstendig vrang igjen etter badet er glemt nå.
Tilbake sitter bildene av tjernet om natta, den magiske stemningen og følelsen av det forfriskende vannet som renser.

Tilbake til min nabo som gratulerte meg med forelskelsen.
Det var jo det som fikk meg til å skrive dette.
Jeg svarte først at jeg ikke er forelsket. For det første man tenker på er jo forelskelse mellom to mennesker. Vi er jo så vandt til denne dualiteten. Så jeg tenkte jeg meg om.
Det er jo faktisk det jeg er.

Jeg er forelsket. Jeg er forelsket i livet!

Etter denne uka med masse tromming.
Alle møtene med mine skyggesider.
Etter å ha blitt kjent med så fantastiske mennesker.
Alle opplevelsene med den vakre naturen.
Etter å ha blitt bedre kjent med dem jeg kjente fra før.
Alt jeg har lært av alle sammen.
Etter all healing jeg mottok og fikk lov å være med å videreformidle.

Er jeg dypt takknemlig, og forelsket i livet.
Takk til torpet i finnskogen der jeg møtte kjærligheten.

Gro